

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **B. F.**, bytem O., A. 2792/23, zastoupen Mgr. Štěpánem Janáčem, advokátem v Praze 1, Na Poříčí 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2012, č. j. 432/2012 a č. j. 433/2012, ze dne 28. 11. 2012, č. j. 448/2012,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 13. 12. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení těchto třech rozhodnutí:

- rozhodnutí ministra vnitra (Kubice) ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2012, č. j. 433/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech služebního poměru č. 2/2012 ze dne 2. 1. 2012, kterým bylo stanoveno, že býv. příslušník Mgr. B. F. nemá nárok na služební příjem za dny 3. až 16. 10. 2011, neboť neuposlechl rozkazu ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze a nezúčastnil se ozdravného pobytu, který mu byl poskytnut podle § 80 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „Služební zákon“).
- rozhodnutí ministra vnitra (Kubice) ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2012, č. j. 432/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech služebního poměru č. 35/2012 ze dne 15. 6.

2012, kterým bylo v souvislosti se skončením služebního poměru přiznáno podle § 155 a 156 služebního zákona odchodné ve výši 211.218 Kč stanovené z průměrného měsíčního služebního příjmu zjištěného podle § 166 citovaného zákona ve výši 35.203 Kč.

- rozhodnutí ministra vnitra (Kubice) ve věcech služebního poměru ze dne 28. 11. 2012, č. j. 448/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-146856/V-Že-2012 ze dne 13. 7. 2012, kterým byl že býv. příslušníkovi Mgr. B. F. v souvislosti se skončením služebního poměru přiznán podle § 157 a násl. služebního zákona výsluhový příspěvek ve výši 13.730 Kč měsíčně, stanovený z průměrného měsíčního služebního příjmu zjištěného podle § 166 citovaného zákona ve výši 35.203 Kč.

Proti všem třem rozhodnutím byla včas podána odvolání, která byla zamítnuta žalobou napadnutými rozhodnutími ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2012, č. j. 432/2012, a č. j. 433/2012, ze dne 28. 11. 2012, č. j. 448/2012.

Žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami a argumentoval především tím, že příslušník vykonává službu podle pokynů vedoucího příslušníka, což se vztahuje i na ozdravný pobyt, neboť v § 80 odst. 5 služebního zákona je stanoveno, že ozdravný pobyt organizuje bezpečnostní sbor. Příslušník není oprávněn se sám rozhodnout kde a jakým způsobem, bude ozdravný pobyt realizovat. Je tudíž lhostejné, jakou činnost odvolatel vykonával v místě, kde se bez souhlasu vedoucího příslušníka pohyboval v době, kdy se podle rozkazu vedoucího příslušníka č. 246/2011 měl nacházet ve výcvikovém středisku Kryštofovy Hamry.

Žalovaný konstatoval, že porušení služební kázně odvolatele, spočívající ve svévolném nenastoupení k ozdravnému pobytu v určeném místě, bylo deklarováno pravomocným rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech kázeňských č. 155/2011 ze dne 2. 12. 2011, jímž byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 25% na dobu tří měsíců. Nebylo proto důvodu věc jednou rozhodnutou znovu projednávat. Námitka odvolatele, že byl přinucen přijmout kázeňský trest pod hrozbou propuštění, byla shledána právně irelevantní. Povinnost podrobit se kázeňskému trestu vyplývá přímo ze zákona. Proti rozhodnutí o uložení trestu ostatně odvolatel nepodal opravný prostředek.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadených rozhodnutí z důvodu nesprávnosti a nezákonnosti.

Žalobce uváděl, že proti rozhodnutí ze dne 2. 1. 2012, č. j. 2/2012, o odejmutí služebního příjmu podal v zákonné lhůtě odvolání ve formě úředního záznamu ze dne 5. 1. 2012, neboť zdravotní rehabilitaci absolvoval. Služební funkcionář však nepostupoval podle § 190 odst. 5 služebního zákona a rozhodnutí nezrušil. Nezměnil a ani nepostoupil v zákonné lhůtě odvolacímu orgánu. Po uplynutí této lhůty bylo dodatečně postoupeno ministru vnitra, který rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, č. j. 433/2012, odvolání zamítnul.

Žalobce namítal, že na začátku prvního dne rehabilitačních aktivit ohlásil správci objektu VPŠ MV v Kryštofových Hamrech, že bude tělesné rehabilitační aktivity vykonávat samostatně, a to jak v okolí objektu VPŠ MV, tak následně v místě jeho bydlištěm kde měl

zajištěnou další sportovní využití. Správce objektu proti tomu neměl nic namítat. Žalobce tvrdil, že takový způsob výkonu rehabilitační péče byl v souladu se smyslem a účelem ozdravného pobytu dle § 80 odst. 1 služebního zákona.

Žalobce namítal, že v případě druhého napadeného rozhodnutí (odchodné) správní orgán vycházel z chybného výpočtu zkráceného o služební příjem za sporné období od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011, nikoliv z průměrného služebního příjmu za předchozí kalendářní rok 2011, tj. z částky 35.203 Kč. Odchodné mu tedy mělo být přiznáno v částce 219.912 Kč, nikoliv v částce 211.218 Kč.

Žalobce namítal obdobně i v případě třetího napadeného rozhodnutí (výsluhový příspěvek), že správní orgán vycházel z chybného výpočtu zkráceného o služební příjem za sporné období od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011, nikoliv z průměrného služebního příjmu za předchozí kalendářní rok 2011, tj. z částky 35.203 Kč. Výsluhový příspěvek mu tedy mělo být přiznáno v částce 14.295 Kč, nikoliv v částce 13.730 Kč.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 24. 1. 2013 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 22. 10. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z vyjádření policisty k ozdravnému pobytu formou rehabilitačních aktivit v roce 2011 (tiskopis příloha č. 3 k PŠS č. /2011) soud ověřil, že kapitán Mgr. B. F., ve služebním poměru od 1. 3. 1990, požadoval přidělit ozdravný pobyt formou rehabilitačních aktivit. Ohledně termínu nejprve uvedl srpen 2011, který přeškrtnul a uvedl termín 3. 10. – 16. 10. 2011, podepsal dne 20. 4. 2011.

Z rozkazu ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech služebního poměru č. 246/2011 ze dne 1. 9. 2011 soud ověřil, že vrchnímu komisaři kapitánu Mgr. B. F. byl podle § 80 služebního zákona poskytnut ozdravný pobyt ve dnech 3. 10. až 16. 10. 2011 ve formě tělesných rehabilitačních aktivit, a to ve Výcvikovém a vzdělávacím středisku VPŠ MV v Praze v Kryštofových Hamrech s tím, že tělesné rehabilitační aktivity jsou organizovány a realizovány podle sestaveného časového plánu (příloha č. 2 PŘ č. 28/2011).

Z rozhodnutí ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech kázeňských č. 155/2011 ze dne 2. 12. 2011 soud ověřil, že vrchní komisař kapitán Mgr. B. F. byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku tím, že ve dnech 3. 10. až 16. 10. 2011 svévolně

nenastoupil na ozdravný pobyt ve Výcvikovém a vzdělávacím středisku VPŠ MV v Praze v Kryštofových Hamrech, kam byl vyslán. Tímto jednáním porušil rozkaz ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011 a ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona a tím porušil služební kázeň podle § 46 odst. 1 téhož zákona. Podle § 51 služebního zákona byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 25% na dobu tří měsíců.

Z rozhodnutí ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech služebního poměru č. 2/2012 ze dne 2. 1. 2012 soud ověřil, že vrchní komisař kapitán Mgr. B. F. nemá nárok na služební příjem za dny 3. až 16. 10. 2011, ve kterých podle plánu služeb měl vykonávat službu od pondělí – čtvrtek 7.00 -15.30 hodin, pátek 7.00 – 13.00 hodin. V odůvodnění se uvádí, že zástupkyně ředitele VPŠ dne 3. 11. 2011 zjistila, že se jmenovaný nezúčastnil ozdravného pobytu formou tělesných rehabilitačních aktivit ve Výcvikovém a vzdělávacím středisku VPŠ MV v Praze v Kryštofových Hamrech, kam byl vyslán rozkazem ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011 v termínu od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011 na základě uplatněného požadavku, čímž zameškal deset směn.

Podle § 80 odst. 5 služebního zákona ozdravný pobyt organizuje a náklady s ním spojené hradí bezpečnostní sbor. Účast na ozdravném pobytu se považuje za dobu služby v rozsahu, který připadá na 2 týdny při rovnoměrném rozvržení doby služby.

Podle § 112 odst. 1 služebního zákona příslušník má nárok na služební příjem za výkon služby. Nárok na služební příjem má také v dalších případech, kdy to stanovuje zákon. Za služební příjem se považují peněžitá plnění poskytovaná příslušníkovi bezpečnostním sborem ve výši a za podmínek stanovených tímto zákonem. Příslušník s kratší dobou služby má nárok na služební příjem odpovídající této kratší době služby.

Podle § 112 odst. 3 služebního zákona příslušník a příslušnice mají nárok na stejný služební příjem za stejnou službu nebo za službu stejné hodnoty. Za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty se považuje služba stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která je konána ve stejných nebo srovnatelných podmínkách služby, při stejných nebo srovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při stejné nebo srovnatelné služební výkonnosti a výsledcích ve výkonu služby.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce se nezúčastnil ozdravného pobytu formou tělesných rehabilitačních aktivit ve Výcvikovém a vzdělávacím středisku VPŠ MV v Praze v Kryštofových Hamrech, kam byl vyslán rozkazem ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011 v termínu od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011 na základě uplatněného požadavku.

Městský soud v Praze musel k uplatněným námitkám souhrnně konstatovat, že v podstatě proti právním kvalitám všech třech napadených rozhodnutí žalobce nic konkrétního v žalobě nenamítal. Všechny jeho námitky se týkají té skutečnosti, že tato rozhodnutí vycházejí ze skutkového stavu, který se vztahuje k žalobcově činnosti v době od 3.10. - 16. 10. 2011, kdy měl na základě rozkazu ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011, tedy svého nadřízeného, vykonat ozdravný pobyt ve smyslu § 80 služebního zákona, a který nevykonal tím způsobem, který mu byl v tomto rozkaze uložen. O tom, že tento ozdravný pobyt nevykonal způsobem, jaký mu byl uložen, není mezi účastníky sporu, žalobce to sám koneckonců přiznává, byť k tomu dodává své vysvětlení důvodů, které ho k takovému jednání

vedly a které, podle jeho názoru koneckonců znamenají, že tedy jeho postup nebyl v rozporu se zákonem o služebním poměru.

Pokud žalobce namítal, že na začátku prvního dne rehabilitačních aktivit ohlásil správci objektu VPŠ MV v Kryštofových Hamrech, že bude tělesné rehabilitační aktivity vykonávat samostatně, a to jak v okolí objektu VPŠ MV, tak následně v místě jeho bydlištěm kde měl zajištěnou další sportovní využití a správce objektu proti nic namítal, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Žalobce byl totiž na ozdravný pobyt formou tělesných rehabilitačních aktivit ve Výcvikovém a vzdělávacím středisku VPŠ MV v Praze v Kryštofových Hamrech byl vyslán rozkazem ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011, a proto jedinou kompetentní osobou pro event. změny tohoto rozkazu byl opět pouze tento služební funkcionář, stanovisko správce objektu je zcela irrelevantní. Způsob výkonu rehabilitační péče v případě žalobce nebyl v souladu se smyslem a účelem ozdravného pobytu dle § 80 odst. 1 služebního zákona.

Pokud žalobce uváděl, že proti rozhodnutí ze dne 2. 1. 2012, č. j. 2/2012, o odejmutí služebního příjmu podal v zákonné lhůtě odvolání, avšak služební funkcionář nepostupoval podle § 190 odst. 5 služebního zákona, rozhodnutí nezrušil, nezměnil a ani nepostoupil v zákonné lhůtě odvolacímu orgánu, nýbrž až po uplynutí této lhůty bylo dodatečně postoupeno ministru vnitra, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Skutečnost, že správní orgán o odvolání podaném dne 2. 1. 2012 rozhodnul až dne 15. 10. 2012, by sice mohla svědčit o nečinnost správního orgánu. Nicméně tato otázka nemůže být předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 soudního řádu správního. Žalobce měl možnost postupovat podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního a domáhat se ochrany proti nečinnosti správního orgánu, přičemž podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek č. j. 7 Ans 1/2007-100), před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpat procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu.

Účast na ozdravném pobytu podle služebního zákona se považuje za dobu služby, a to v rozsahu, který připadá na dva týdny při rovnoměrném rozvržení služby. Je zde tedy vytvořena právní fikce, kterou dobu, po kterou není vykonávána služba, nařizuje považovat za dobu služby. Přitom se zcela abstrahuje od skutečné doby, po níž jsou tělesné rehabilitační aktivity nebo lázeňské léčebné rehabilitační péče vykonávány. Jestliže tedy žalobce se nezúčastnil ozdravného pobytu ve smyslu rozkazu služebního funkcionáře, nemohl mu na toto období být přiznán služební příjem.

Městský soud v Praze poukazuje na skutečnost, která je v inkriminované věci zásadní, a to že žalobce byl uznán vinným kázeňským přestupkem, za který mu byl uložen kázeňský trest, z čehož je tedy mimo pochybnost doloženo, že jednání žalobce, tj. neúčast na ozdravném pobytu ve Výcvikovém a vzdělávacím středisku VPŠ MV v Praze v Kryštofových Hamrech, kam byl vyslán rozkazem ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011 v termínu od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011, byla v rozporu se zákonem. Jednání žalobce nelze tedy shledávat právně nezávadným. Rozhodnutím ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech kázeňských č. 155/2011 ze dne 2. 12. 2011 je tedy z pohledu soudu vyvrácena právní argumentace žalobce ohledně dovolenosti nebo přípustnosti jeho jednání ve dnech 3.10. - 16.

10. 2011. Proti tomuto rozhodnutí o kázeňském trestu žalobce nijak nebrojil, jak je zřejmé z obsahu správního spisu, ať už z jakýchkoliv důvodů. Právní stránka inkriminované věci byla postavena tímto rozhodnutím najisto, a proto nepochybil správní orgán prvního stupně, jestliže tedy v návaznosti na rozhodnutí ředitele Vyšší policejní školy MV v Praze ve věcech kázeňských č. 155/2011, ze dne 2. 12. 2011, konstatoval, že žalobce ve dnech 3.10. - 16. 10. 2011 nekonal službu, a jestliže poté rozhodnul i o dalších náležitostech, které vůči žalobci byly konstatovány, tedy pokud jde o odchodné, nárok na služební příjem, resp. výsluhový příspěvek. Nepochybil ani žalovaný, když žalobcovo odvolání zamítnul. Soud tedy neshledal důvod k tomu, aby cokoliv na napadených rozhodnutích shledal nezákonným, žalobcovu argumentaci odmítl a žalobu proto zamítl.

Pokud žalobce namítal, že v případě rozhodnutí o odchodném správní orgán vycházel z chybného výpočtu zkráceného o služební příjem za sporné období od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011, a že mu odchodné mělo být přiznáno v částce 219.912 Kč, nikoliv v částce 211.218 Kč, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Soud tedy neshledal důvod k tomu, aby cokoliv na napadeném rozhodnutí shledal nezákonným.

Pokud žalobce namítal obdobně i v případě rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, že správní orgán vycházel z chybného výpočtu zkráceného o služební příjem za sporné období od 3. 10. 2011 do 16. 10. 2011, a že mu výsluhový příspěvek mu tedy mělo být přiznáno v částce 14.295 Kč, nikoliv v částce 13.730 Kč, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Soud tedy neshledal důvod k tomu, aby cokoliv na napadeném rozhodnutí shledal nezákonným.

Soud tedy se s argumentací žalobce v žalobě uvedenou neztotožnil, mj. vycházejí z toho, že žalobci byl za jeho jednání, které spočívalo v tom, že porušil rozkaz ředitele VPŠ MV v Praze č. 246/2011, byl uložen kázeňský trest.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. října 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová